Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 89
číslo 20
17. května
Cena: 7 Kč

Studenti a jejich učitelé z Univerzity v Regensburgu navštívili HTF UK

Ve dnech 30. dubna – 3. května navštívilo Husitskou teologickou fakultu Univerzity Karlovy 15 studentů a tři učitelé z Univerzity v Regensburgu. Byli to budoucí učitelé náboženství evangelického vyznání, kteří se zde účastnili semináře na téma "Výuka náboženství za dvou totalit ve 20. století". Na HTF UK vyslechli celkem pět zajímavých přednášek, navštívili Památník v Terezíně a 2. května byli přijati bratrem patriarchou. Při bohoslužbách v chrámu sv. Mikuláše v neděli 3. května kázal lutherský pastor doc. dr. theol. Thomas Konthmann, vedoucí této delegace, na text Jan 17,1–9. V květnu pojede skupina budoucích učitelů z HTF UK do Regensburgu, kde vyslechnou přednášky na stejné téma z německého pohledu. Seminář se konal již potřetí (každý rok je na jiné téma) a znamená opravdu pracovní a studijní spolupráci, která je velmi přínosná pro obě strany. Text kázání doc. dr. Thomase Konthmanna zveřejňujeme:

Doc. dr. theol. Thomas Konthmann a prof. ThDr. Jan B. Lášek na bohoslužbách v chrámu sv. Mikuláše

Milá obci,
loučit se není lehké. A zejména ne s milými lidmi. Byli jsme tu teď potřetí tři dny hosty ve vašem překrásném městě, hosty na teologické fakultě vaší církve. Společně jsme se zamýšleli nad našimi společnými dějinami, nad v mnohém ohledu těžkou dobou mezi lety 1933 a 1989. Společně jsme diskutovali, společně jsme cestovali. Pár dní jsme žili společně. Dnes odpoledne pojedeme zpátky do Řezna.

Také v textu našeho kázaní jde o loučení. Ježíš se loučí se svými učedníky. Byl s nimi tři roky, většinou v Galileji a naposled v Jeruzalémě. Z jeho řečí a jednání se stalo učedníkům během této doby zjevným: Z tohoto muže hovoří něco víc než jen prorok, vidí hlouběji než kterýkoliv učenec (srov. Mt 12,41). Ježíš řekl: „Kdo vidí mě, vidí Otce“ (Jan 12,45). V Ježíšovi nalezli učedníci, že "Bůh je s námi". Nyní hovoří o tom, že přišla jeho "hodina". Ježíš zemře, v doslovném smyslu půjde "domů". Proto mají jeho poslední slova zvláštní váhu.

Ježíšovo loučení s učedníky končí modlitbou. Modlí se za sebe a za své přátele. Přátelé jsou ti, kteří důvěřují Ježíšovu slovu a následují jej. Tak vzniká církev. To slovo se u Jana nevyskytuje. Ten místo toho mluví o lidech, které Kristus poutá k sobě a kteří slyší hlas tohoto dobrého pastýře (Jan 10,3). V tom je něco podstatně společného pro učedníky tehdy a nyní přes hranice všech konfesí: důvěra v Ježíše Krista, který o sobě říká: „Já jsem Cesta, Pravda a Život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne“ (Jan 14, 6).

V bohoslužebné modlitbě se modlíme spolu s naším společným Pánem Ježíšem Kristem a skrze něho, abychom "všichni jedno byli", jako "Otec je v něm a on v Otci" (Jan 17,20). Neděli co neděli a prostě vždy, kdykoliv a kdekoliv jsou křesťané "shromážděni v jeho jménu" (Mt 18,20). V církvi Ježíše Krista přes všechny kulturní a další hranice neexistuje vůbec nic jiného, co by spojovalo její údy tak, jako společná modlitba shromážděné obce ve jménu Ježíše Krista.

Loučící se Kristus prosí o tři věci: (1) O poznatelnost Otce ve světě, (2) o věčný život, který on, Syn, daruje lidem, a konečně o (3) budoucnost své obce, církve.

(1) Ježíšovi jde o božskou existenci Otce. Chtěl, aby Boží moc ve světě působila a byla poznatelnou. S ohledem na své působení říká: „Já jsem tě (Otče) oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil“ (verš 4). Avšak co to vlastně znamená "oslavit"? Je to slovo, které Kristus v Janově evangeliu užívá často, aby popsal svoje působení. V původním řeckém znění to znamená tolik, jako "někomu zjednat platnost", někoho vylíčit tak, jaký ve skutečnosti je. Když Ježíš tedy hovoří o tom, že oslavil Otce v nebesích, říká tím, že svým mluvením a jednáním, celým svým životem jasně ukázal, kdo je tento nebeský Otec a především jakým způsobem je přítomen.

Bůh Ježíše Krista hledá ty, kteří nenapravitelně zabředli, kteří nemají už vůbec co očekávat: jako např. cizoložnici, jejíž žalobce i soudce vyzývá: „Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem!“ (Jan 8,7). A ženě pak říká, když všichni odhodili své kameny a odešli: „Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil? Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!“ (Jan 8,10 a násl.). Bůh Ježíše Krista je milostivý a lidi, kteří upadli do hříchu, opět pozvedá. Ježíš Kristus staví lidi do nového vztahu k Bohu a ke spolubližním.

Chceme-li křesťanské pojetí Boha shrnout do jedné krátké věty, pak můžeme říci s Janem: "Bůh je láska" (1 J 4,16). A pro tuto lásku je tu Ježíš. Pro lásku, která se dává i za ty, kdo jsou jeho nepřátelé, kteří jej přibíjejí na kříž: „Otče odpusť jim…“ Touto láskou chce obnovit i náš život, když se proviňujeme vůči sobě navzájem, neboť nám přislibuje: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny“ (1 J 1,9). To neznamená jednoduše – jsi pro Boha dobrý, jaký jsi. Smíš přijít takový, jaký jsi – bez obrácení a bez víry. To by pak byla ona laciná milost, o které Dietrich Bonhoeffer řekl: „Milost jako bezcenné zboží…, zvěstování odpuštění bez pokání…, milost bez následování, milost bez kříže“ (Následování 13 a násl.). Kdekoliv a kdykoliv se milost stává obecnou pravdou – domníval se téměř prorocky Bonhoeffer – tam je pád organizované církve nedaleko (Následování 25).

Boží milost je drahá, "protože byla drahá Bohu, protože ho stála život jeho Syna" (Následování 15), aby nás zachránil ze smrtelné nemoci. Sami se osvobodit z moci Zlého, hříchu a smrti nemůžeme. Je to pouze Boží slitovná láska, která to může udělat a také to dělá. A tato láska přichází k nám jako slovo odpuštění pro pochybujícího ducha a zlomené srdce jako výzva k následování Ježíše, aby našemu životu dala cíl v podobě daru víry, která nám umožňuje doufat.

Kdekoliv nalézá Ježíš víru, tam je Bůh opět Pánem svého ztraceného stvoření. Tam se děje Boží vůle. Tam přichází Boží království. Spása, kterou přináší Ježíš, nespočívá v paušální proměně světa, ale v tom, že lidé jsou skrze Krista a v něm vtaženi do nového společenství s Bohem, v tom, že lidé znovu žijí z Božího slova, že je nosné v životě i ve smrti. Ježíš říká: „Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“ (Jan 11,25). A v této víře musí pak být vlastně překonán veškerý strach z budoucnosti.

(2) Když se lidé svěřují Boží lásce v Ježíšovi, nalézají život (Jan 17,2). Zde tedy nachází své naplnění naše nejhlubší touha a ne v omlazujících pramenech wellnesových oáz, ne v krátkodobém omámení konzumu či v nestálé honbě za konečným zážitkem. Život spočívá v tom, jak říká Jan, že Otec Ježíše Krista je rozpoznán jako pravý Bůh a Syn jako ten, jehož poslal (verš 3). Život má tedy ten, kdo opět našel svůj původ v Bohu, kdo našel své odkud.

Při tomto poznání však jde o daleko víc než jen o rozumové poznání. Když se v Bibli hovoří o "poznání", pak se jedná vždy i o lásku a oddanost. Ne náhodou je toto slovo použito i pro manželské společenství mezi mužem a ženou. Neboť TY poznám nikdy jen pomocí myšlení, ale skrze setkání, v lásce, důvěrou a věrností. Poznat Boha, nebeského Otce, totiž také znamená: vstoupit s ním do vzta-

Dokončení na str. 3

Bible 21 – Nová Bible kralická? 4

Mé srdce plesalo radostí, když jsem poprvé otevřela před třiceti lety ekumenický překlad Bible (ČEP). Vyšel v době totalitního temna, kdy věřící lidé byli nazýváni "tmáři". Vyšel jako světlo naděje a sílil naše vědomí, že Bůh na nás nezapomněl. Do konce života budu tuto Bibli brát do rukou s úctou a vděčností. Nemůže tomu být jinak, byl to Boží paprsek naděje v beznaději.

Se stejnou radostí jsem otvírala nový překlad Bible 21 (Nová Bible kralická, překlad pro 21. stol.). Také tato Bible přichází jako paprsek Boží naděje do neblahé situace našeho národa. Prý jsme nejateističtější národ v Evropě, mnohé kostely, sbory a modlitebny se vyprazdňují, je tedy pravda, že kdysi národ Husa a Komenského nemá zájem o Boží slovo? Marně tedy Hus shořel v kostnických plamenech, když hájil čistotu víry podle Písma svatého? Marně Komenský putoval světem s Kralickou biblí a hrstí své rodné půdy, protože nemohl a nechtěl zapřít Boží slovo?! Není tomu tak!

Je zde přece nová naděje. Bible 21 se prodává a na mnoha místech, nejen v kapli Betlémské, byl o celostátní čtení nové Bible značný zájem, dokonce s převahou mladých lidí. Tento nový překlad Bible nechce nikomu a ničemu konkurovat, nechce se tvářit jako nejlepší překlad ze všech překladů (a že jich bylo a je, chvála Pánu, požehnaně). Pokouší se pouze probudit náš národ z letargie, z hlubokého (biblicky řečeno až "mrákotného") duchovního spánku. Chce jen říct: „Člověče, tvůj život přece není životem mravence, který jen snáší do mraveniště a zajišťuje tak hmotnou existenci mravenčího společenství. Tvůj život je životem člověka stvořeného k Božímu obrazu. Zachraň své lidství!“

Proč chceme my, kteří jsme v Písmu svatém tak říkajíc doma a vlastníme i několik překladů Bible, vzít svými odbornými teologickými připomínkami a názory radost člověku, který se nevyzná a třeba poprvé v životě po Bibli sáhl a dokonce si ji i koupil? Proč mu chceme brát radost z toho, že koupil správnou knihu? Knihu, která má promlouvat do jeho života? Která ho má upozornit na to, že má Spasitele Ježíše Krista a že ho Bůh miluje?!

Bratr farář ČCE Jan Kašper v Lidových novinách (LN 16. 4. 2009 - Žádný překlad není "zbožnější" než jiný. Odkaz http://www.lidovky.cz/) vyjádřil svůj názor jasně: „Zřejmě se povedl dobrý tah, nové podání Bible se prodává a snad i čte. Z toho musí mít radost každý křesťan, bez rozdílu vyznání! Kniha přišla na trh v pravou chvíli, kolem Velikonoc. Kupují ji i ti, co by po ní dřív nesáhli. I ateisté. A to je dobře!“

Tak tedy šťastnou cestu za člověkem a do jeho srdce, milá Bible 21. Ať tě provází Boží požehnání a jeho ochrana. Kéž se naplní hlavní důvod tvé existence podle Písma; Židům 4,12: *„Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč. Proniká až k rozhraní duše a ducha, až do morku a kloubů, až do srdce...“*

Olga Malá
farářka v Kojetíně a Tovačově

Tajemné X

V poslední době znovu probírám dějiny filozofie a pročítám Revui univerzity v Hradci Králové.
Aristoteles na svou dobu přímo geniálně definoval Boha: prótón kinún akinéton, věčné nehybné hybadlo. To se dostalo i do myšlení Komenského, Bůh "všechny věci vidí, řídí a sám sebou drží". Albert Einstein ve své teorii relativity vědecky geniálně zdůvodnil, že hmota se dá beze zbytku rozložit na sílu a energii, a řekl, že i za energií stojí, jak on řekl, tajemné X.
A to je v podstatě Bůh. Je všudepřítomný. Teologie mluví o nekvalifikované a kvalifikované přítomnosti Boží. Když se Bůh zjevuje Mojžíšovi, říká "Ehjé ašír ehjé" – jsem, který jsem. Hebrejské "Jahve" je "jsoucí". Kvalifikovaná Boží přítomnost je tam, kde se Bůh zjevuje, dává poznat, sebeodhaluje, sebedaruje.
A to se vrcholně děje v Ježíši Kristu: jak Kristus miluje, Bůh miluje, jak on odpouští, tak Bůh odpouští. Bůh tvoří "pouhou" myšlenkou, vůlí. „I řekl Bůh...“, nejkrásnější a nejslavnější věta Bible je: „Bůh je láska, kdo v lásce přebývá, v Bohu přebývá a Bůh přebývá v něm.“ A ještě slovo Pavlovo z první epištoly ke Korintským z velepísně lásky: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými a kdybych měl takovou víru, že bych hory přenášel, ale neměl lásku, nic nejsem.“
Tak trvá ta trojice víra, naděje a láska, ale největší je láska. A tak se mějme rádi a žijme podle Boží vůle.

Mgr. Jindřich Hanuš

Přečtěte si v Bibli

Naše církev náleží k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí sblížit s Biblí. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamyšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

mocný, všemocný
Dt 10,17; Ž 24,8
moudrý
Ř 16,27; 1 Tm 1,17 kral.
nebeský
2 Pa 36,23 kral.; Mt 6,14
nejsilnější (kral.)
Da 11,36.38
nejvyšší
Gn 14,18.22; Ž 57,3; Da 3,26
neviditelný
Ko 1,15-16; 1 Tm 1,17
nepomíjející
1 Tm 1,17
odpouštějící, ochotný odpouštět
Neh 9,17; Ex 34,7; Ž 103,3
požehnaný
1 Tm 1,11
pravdomluvný (kral.)
Dt 7,9 kral.; Dt 32,4 kral.
pravý
2 Pa 15,3; Iz 65,16; Jr 10,10
shovívavý
Ex 34,6; Neh 9,17; Ž 86,15
silný, přesilný
Ž 16,1 kral.; Ž 19,2 kral.; Iz 60,16
skrytý
Iz 45,15
plný slitování
2 Pa 30,9; Ex 34,6; Jl 2,13
soucitný
Neh 9,17
spravedlivý
Ž 7,10; Ž 112,4; Ž 116,5
svatý
Joz 24,19; 1 S 6,20; Iz 5,16
věčný, odvěký
Gn 21,33; Dt 33,27; Ř 16,26
veliký a vzbuzující bázeň
Dt 7,21; Ezd 5,8; Neh 8,6
všeliké cti hodný
Da 9,4 kral.
věrný
Ž 86,15; Ex 34,6; 2 K 1,18 kral.
všemohoucí, všemocný
Gn 17,1; Ex 6,3; Ez 10,5; Zj 15,3
vševědoucí
1 S 2,3
žárlivý, žárlivě milující
Ex 20,5; Ex 34,14; Dt 6,15; Joz 24,19
živý
Dt 5,26; Joz 3,10; 1 S 17,26

Takový je náš Bůh. Taková jsou jeho jména, charakteristiky a vlastnosti. V péči a ochraně tohoto Boha jsme my věřící – jeho pozemské děti. Přim-kněme se k němu a z celého srdce jej chvalme!
Ž 150

***

Misie

Slovo "misie" pochází z latinského výrazu „missio", což znamená "poslání, odeslání". V této kapitole se budeme zabývat křesťanskou misií, kdy vyslaní svědkové hovoří o Ježíši Kristu a získávají mu učedníky.
Tomuto plánovanému úkolu předcházela misie spontánní, samovolná: člověk, pro kterého Kristus vykonal zázračný čin, nemohl mlčet a všude o Kristu vyprávěl. Viz příklady:
Ježíš uzdravil dva slepce a oni to rozhlásili po celé té krajině.
Mt 9,27-31

Texty vybrala:
Jiřina Kubíková
(pokračování příště)

Nad Písmem

Nevěsta, nebo nevěstka? J 17,11–19

Toto je část modlitby, daná kazatelským plánem, modlitby, ve které Pán církve před svou bolestnou cestou k Otci prosí tohoto nebeského Otce za své učedníky. Prosí nejenom za nejbližší účastníky svých pozemských dnů, nýbrž i za všechny, kdo "skrze jejich slovo uvěří". Prosí tedy za celou církev. Ze všech jeho slov vyzařuje ryzí zájem, láska k člověku.
Jak je to s modlitbami našimi? Často lze slyšet odpověď, a to i od křesťanů celý život navštěvujících bohoslužby: „Já se modlit neumím.“ Toto však není pravda. Vždyť i mnohý "neznaboh" v tísni začne volat Boha na pomoc. Modlitba je rozhovor s Bohem a mluvit přece umíme. Tak, jako milenci, kteří se mají rádi, si mají vždy co povídat, tak člověk milující Boha má milovanému Otci co říct. Nemodlíme se tedy nikoliv proto, že se modlit neumíme, nýbrž proto, že potřebu komunikovat s Bohem nemáme: tichá domácnost. A když už jsme k modlitbě dohnáni tísní, modlíme se za sebe, za svou záchranu, za své štěstí – je to tedy modlitba zištná, sobecká. Za koho bychom se asi modlili před svou popravou?
Ne tak Ježíš. V čase blížícího se odchodu z tohoto světa nemyslí na sebe. Nemodlí se v tuto chvíli ani za ten svět, který ho ignoruje, ale za ty, kteří patří jemu – za své svěřence, žáky i za žáky žáků, za ty, kteří mu věří. V této modlitbě jde tedy přímo o nás - křesťany.
Položme si ale každý otázku - týká se ta modlitba opravdu i mne? Patřím Bohu? Nebo jsem ze světa? Není celé to mé křesťanství jen krásnou dekorací cesty do pekel?
Je tomu tak: kde je mé srdce, tam je můj domov. Patří mé srdce Ježíši, nebo někomu jinému? Dva milenci si vždy mají co říct. Jak to, že se nemodlíme? Jak to, že církev, nevěsta Kristova, mlčí? Ježíš se ve chvílích nejtěžších za nás modlil, až potil krev. Jak to, že já se modlím maximálně za výhru ve Sportce? Ježíš se cítil být za nás zodpovědný. Pociťujeme i my odpovědnost za své svěřence? Podle lásky se to pozná. Jak vypadají naše vztahy v církvi?
Pán miluje církev, jejímž je jediným ženichem, miluje nás i přes naše slabosti, nedostatky, rozdělení, hašteřivost, chtivost moci, nezodpovědnost a lhostejnost a modlí se za nás ke svému Otci, modlí se za naši spásu. Jak na tom jsme my se svým vztahem k němu? Smíme se zvát právem nevěstou Kristovou? Nejsme jen takovou chladnou milenkou, která si se svým milým nemá nakonec co povědět? A nemáme náhodou těch milenců víc? To už bychom se pak nesměli zvát nevěstou Kristovou, ale úplně jinak… Kristus nás miluje, zcela bezelstně a nevypočítavě, takové, jací jsme, i s našimi chybami, jeho přístup k nám je i ve věcech, které se mu nelíbí, velmi citlivý a laskavý. Jeho jediným přáním je to, aby také ti, které mu Otec dal (to jsme, jak doufám, i my sami), byli s ním tam, kde je i on; aby hleděli na jeho slávu, kterou mu Otec dal…
Zamysleme se poctivě každý nad těmito slovy Ježíšovy modlitby za nás: „Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a abych já byl v nich.“
Zamysleme se každý nad tím, zda i my, každý osobně, patříme k těm, kdo poznali, že Kristus je Mesiášem, zda Kristus je i tím, kdo nám dává stále lépe poznat Boží jméno, nebo zda je už naše poznání hotové a Kristus nám nemá dál co říct. Zda je tím, kdo nás stále učí tomu, co je opravdová láska, kdo nás naplňuje touto bezelstnou, obětavou agapé, mající za přednějšího jiného než sebe samého, agapé, která není jen jakousi teologickou teorií.
Zveme se Kristovou církví. Ať už je to s námi ve skutečnosti jakkoliv, fakt je ten, že Pán Ježíš za svou církev prosí. I když už si sami nevíme s ničím rady, i když jsme stísněni tak, že už ani nemáme sílu za něco sami prosit, Duch svatý za nás lká lkáním nevypravitelným (Ř 8,26). Buďme si toho vědomi a za to vděční, buďme i my Kristu věrni. Amen.

Václav Žďárský

Bože, Otče předobrý!
I když vím, že pouhá slova
jsou málo, přináším ti
aspoň tuto oběť chvály.
Chválím tě za nabídku spásy
všem lidem ve tvém Synu,
za tu velikou, z mé strany
zcela nezaslouženou lásku
k člověku, za tvou věrnost
k nám – nevěrným.
Pane Ježíši Kriste,
za naše hříchy ukřižovaný,
nad smrtí slavně vítězící!
Jak jsem se sobecky modlil
jen za svůj prospěch,
tak ti dnes za sebe vyznávám,
že spoustu věcí jsem udělal
špatně, byl jsem ti nevěrný
a to, jak vypadá tvá církev,
je i má vina, má velká vina.
Prosím,
vyběl mé pošpiněné roucho,
odpusť a naprav, co se dá.
Duchu svatý!
Jak vše zvládáš?
Také strádáš?

Z kazatelského plánu

5. neděle po Velikonocích

Téma: Na usmířenou a v oběť chvály

Co je tou obětí chvály? Náprava životních cest tak začasto odlišných od jedině pravdivé cesty k životu. To v sobě obsahuje přesné rozpoznání nastoupení cesty následování Krista, jenž se ve své Pravdě nemění. To není pouhá teorie, ale celoživotní praxe. Plnost srdce se přelévá nejen na rty, ale i do blíženeckých vztahů, které mohou být Bohu milými obětmi chvály za to, co pro nás učinil ve vzkříšeném a věčně živém Synu svém. To znamená osvojit si jeho styl života:
s pokorou sloužit, nést kříž a chválit za to Boha.

Vstup: Ž 50,23

Tužby:
2. Abychom všichni svému Pánu životy své v oběť chvály přinášeli...
3. Abychom všichni měli účast a podíl na smírčí oběti Kristově...

Epištola: Žd 13,8-16

Evangelium: J 17,11-19

K obětování: 1 J 2,5-6

K požehnání: Mal 3,16-18

Modlitba:
Děkujeme, Spasiteli a Vykupiteli náš, za tento den oddělený a vzácný. Děkujeme za posilu k dílu, k němuž nás posíláš jako své kněžstvo, své apoštoly a svědky. Provázej nás z tohoto domu modlitby všude tam, kam je třeba donést tvé evangelium spásy. Amen.

Vhodné písně: 87; 44 nebo 46; 192

Komentář k Základům víry – k diskusi I

Naše víra v současném ekumenickém kontextu

Věříme v jediného Boha Otce i Syna i Ducha svatého, pramen dokonalé lásky, jednoty a života, jak je dosvědčen v Písmu a v starokřesťanské tradici, zejména v Apoštolském a Nikajsko-Cařihradském vyznání. Tímto vyznáváním jsme včleněni do ekumenického společenství všech křesťanských církví.

Věříme v Boha Otce, Stvořitele všeho. Věříme, že v jeho stvořitelském záměru i činu spočívá počátek a cíl všechno a že v něm všeho nalézá i svůj trvalý smysl a plnost.

Doznáváme, že vztah k Bohu je porušen a zatemněn hříchem člověka, který tím ztrácí plnost svého lidství. Bůh však člověka a celé tvorstvo ve své dobrotě a lásce nenechává na pospas ničivé moci hříchu, sestupuje do lidských dějin, povolává si svůj lid, Izrael, aby skrze něj pozval a přivedl všechno tvorstvo zpět k sobě, k plnosti života.

Věříme, že tento Boží vstup do lidských dějin a jeho jednání ke spáse lidí a všeho stvoření trvale a nepřekonatelně vrcholí zcela jedinečným a osobním způsobem: v životě Ježíše z Nazareta, kterého společně vyznáváme jako Krista.

Věříme, že toto Boží dílo záchrany člověka, dokonané Ježíšovou smrtí kříže, jeho vzkříšením a sesláním Ducha svatého, se v moci Ducha svatého zpřítomňuje, aktualizuje a šíří prostřednictvím jedné, svaté, obecné a apoštolské Boží církve, Kristem povolané a zmocněné.

Očekáváme konečné završení Božího spásného díla eschatologickým zjevením Boží slávy a plným nastolením Božího království, kdy bude "Bůh všechno ve všem" (1 K 15,28).

Diskusní připomínky zasílejte poštou nebo mailem na adresu sněmovního centra:
Církev čs. husitská,
Sněmovní centrum, Wuchterlova 5,
166 26 Praha 6
snem@ccsh.cz

Studenti a jejich učitelé z Univerzity...

Dokončení ze str. 1

hu skrze toho, jehož nám poslal, skrze Ježíše Krista. Boha, který nám je milostivě nakloněn, nalézáme jen v Ježíši Kristu, nikde jinde. Protože jen on nám svými slovy a skutky zjevil Boha jako milujícího Otce (Jan 17,6), k němuž smíme jako k Otci volat.

(3) Kdekoliv lidé důvěřovali Ježíšovu slovu, viděli, že toto slovo je spolehlivé. Činí to, co říká. Lidé skrze ně přicházejí k poznání Boha, k víře – tenkrát stejně jako dnes. Lidé důvěřují hlasu dobrého pastýře a následují jej. Církev se tak stává společenstvím těch, kdo poslouchají a zachovávají Boží slovo. Této církvi pak patří v posledku Ježíšova péče a pozornost tehdy v noci na velký pátek stejně jako dnes. „Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji“ (Jan 17,9). Můžeme si dnes dělat mnohé starosti o budoucnost církve, o klesající počet členů, o ztrátu významu na veřejnosti. A přece jakkoliv by církev ještě mohla být zevnitř i zvenčí ohrožena, bude nesena přímluvou svého Pána. Ať je tu jakýkoliv důvod ke ztrátě a opuštění odvahy: Ježíš je tu pro nás, abychom mu uvěřili.

Martin Luther to jednou řekl docela výstižně takto: „Nejsme to my, kdo bychom mohli udržet církev, nebyli to ani naši předkové a nebudou to ani naši potomci. Nýbrž byl to ten, je to ten a bude to ten, který tu říká: Hle, jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ My nedržíme církev, církev tu bude vždy až do konce, ale naše budoucnost jako obcí bude záležet na tom, zda se budeme pevně držet Ježíšova slova, zda zůstaneme při slovu. Na začátku jsem řekl: pro Jana je církev společenství lidí, kteří slyší Ježíšova slova a jemu věří, i v průvanu nepřátelského světa (Jan 11,14-16) a i navzdory mnohým vnitřním úzkostem (Jan 16,33). Toto společenství není žádná uzavřená společnost, ale bylo posláno Ježíšem do světa, aby Boží slovo v nás a skrze nás bylo slyšitelné (Jan 20,21). A tam, kde se to děje, zakoušíme: Kdo věří, není nikdy sám. Ježíš sám se modlí za nás a drží nás svým slovem.

Modleme se: *Vzkříšený Pane a Spasiteli, ujisti nás v naději na věčný život. Dej nám, abychom rostli v lásce, abychom byli se všemi v tebe věřícími jedno v tobě, stejně jako ty jsi jedno s Otcem. AMEN.*

Připravil: prof. Jan B. Lášek

Prožíváme svoji víru v plnosti?

Naše osobní křesťanská víra zasahuje do každé oblasti lidského života. Nabízí nám vedení ve všech životních situacích. Záleží pouze na nás, čemu dáme souhlas. Například je-li někdo nemocný, může požádat svého duchovního o svátost útěchy nemocných. Učiní-li člověk nedobrý krok a lituje-li, může prosit o odpuštění ve svátosti pokání. Svátostí, jak všichni víme, máme v naší církvi sedm. Ovšem nemusí se vždy jednat o svátosti, ale i o tzv. svátostiny. To jsou posvátná znamení, která na způsob svátostí naznačují duchovní účinky, jichž se dosahuje zbožným úmyslem a modlitbami věřících. Například jede-li někdo z našich blízkých na dalekou cestu, můžeme ho na čelo znamenat křížem a krátkou modlitbou prosit o Boží vedení, ochranu a bezpečný návrat. Náš bratr farář jednou požehnal křížek vojáka, který se vydal na misi do vzdálených krajů. Někdo možná namítne, že to je "pánbíčkaření", jak jsem nejednou slyšel. To je podle mne veliký omyl. Člověk by měl podle mne užívat těchto rozličných Božích darů pro naše životy. Kdo opravdově uvěřil Bibli, musel prohlédnout poselství, které nám přináší. Když otevřeme pokladnici bohatství křesťanské víry a uvěříme více duchovnímu rozměru světa, ve kterém působíme, prožijeme svoji víru v plnosti.

Aleš Toman

Našel jsem milou a věrnou ženu, vyzkoušenou velkým utrpením

Těmito slovy charakterizoval ve svém curriculum vitae farář František Božovský svoji ženu Věru, která po jeho boku stála od roku 1947 až do jeho odchodu na věčnost. Již několikrát jsem na stránkách Českého zápasu vzpomínal právě na život a službu příbramského bratra faráře Františka Božovského. Jak si sám bratr farář uvědomoval, nebyla by jeho obětavá téměř sedmdesátiletá služba v naší církvi vůbec možná bez opory, kterou měl ve své ženě. A tak bych dnes při příležitosti osmdesátých pátých narozenin sestry Věry Božovské rád připomenul i její obětavou práci pro Krista, kterou celý život konala v naší církvi.

Sestra Věra Božovská pochází z jihočeského města Písku. Oba rodiče byli příslušníky naší církve a tak i sestra Věra začala chodit v Písku na československé náboženství. Osud tomu chtěl a při první poválečné mikulášské zábavě usedla sličná Věra, tehdy ještě Valentová, právě vedle faráře Františka Božovského. Za necelý rok a půl se v píseckém Husově sboru konala svatba. Ještě před tím se však mladá Věra vydala na československé bohoslužby do Mirovic, které sloužil právě její nastávající. Bratr farář ji okouzlil a jak sama vždy připomíná, zážitek z bohoslužeb byl natolik silný, že již nepochybovala o správnosti své volby. A jaká to byla mezi manžely Božovskými láska, to příznačně připomněl bratr farář v jedné ze svých četných promluv: *Láska jim byla rostoucím zájmem o druhého. Milovat pro oba znamenalo stále si více vážit toho druhého a obdivovat ho. Jejich láska stále přejímala větší odpovědnost za toho druhého. Dbala citů, názorů a projevů toho druhého. A v neposlední řadě chápala a trvala celý život.*

Rodina i s třemi dcerami žila od roku 1947 v Příbrami, kde bratr farář Božovský sloužil jako duchovní naší církve celých 57 let. Sestra Věra byla celou tu dobu tím, na kom stál praktický život farářské rodiny. Díky ní se mohl bratr farář cele věnovat své službě Bohu a bližním. Jako příklad pro ilustraci bych připomenul, že i po téměř sedmdesáti letech duchovenské služby bratr farář nevěděl, jaký pobírá plat. Sestra Věra se však na životě příbramské náboženské obce po-dílela i přímo, když vykonávala práci sborovnice, učila děti náboženství a v několika hrách režírovala slavný církevní divadelní spolek Havlíček.

Na závěr bych ještě rád připomenul, že přestože sestra Věra od svých mladistvých let nepoznala jediný den bez bolesti, až do nedávné doby se každý týden starala o výzdobu příbramského sboru a nebyla neděle, aby neusedla do svého křesla u vchodu příbramského sboru a nevítala každého z bratří a sester. Milá sestro Věro a drahá babičko, děkujeme Ti za Tvoji víru a radujeme se z Tvé blízkosti.

vnuk Martin

S poděkováním za obětavou službu ses. Věry Božovské se s přáním Božího požehnání připojuje David Tonzar, pražský biskup, duchovní Hana Tonzarová, vnučka, duchovní Jana Skořepová, dcera, rodina Jindrova a rodina Bartošova.

Místopředseda diecézní rady Bratislava očima vnučky

Odpověď na velmi zákeřnou otázku „Kdo je nejkrásnější na světě?“ znám již od malinka. Vlastně ani nevím, kdy přesně jsem ji prvně slyšela. Postupně, jak rostu a poznávám členy své početné rodiny, zjišťuji, že ji zná každý z mých osmi sestřenic a bratranců - a to včetně dvouleté Ingrid z Ameriky. Ta, ač zarytě odmítá říci cokoliv slovensky, vždycky radostně zvolá: „Dedo!“ Náš dědeček totiž věnuje hodně času učení svých vnoučat této jednoslovné odpovědi na veškeré otázky počínající slůvkem "Nej" v pozitivním smyslu - tím se myslí: „Kdo má nejkrásnější vlasy?“ „Kdo umí nejkrásněji zpívat?“ „Kdo má nejlepší postavu?“ Těžko říci, za jakým účelem to vlastně dělá. Podezřívám ho, že tak činí pro zlomyslnou radost z rozčilování babičky, kdykoliv ho při takové činnosti přistihne.

Jako malé dítě nechápající smysl ironie jsem se jeho tvrzení nejednou divila. Vždyť jak může být vrásčitá tvář mého dědečka nejkrásnější na světě? Jak se může jeho falešný zpěv nazývat nejlepším? Co může být na jeho deseti vlasech tak úžasného? A jak může být ideální postavou velké břicho? S rostoucím věkem mi rostlo i sebevědomí a jistá kritičnost ve mně, jež mu začala na tak samozřejmé otázky odpovídat úplně jinak, než chtěl. To vždycky děda naoko rozčileně zvolal: „Špatně! Jak jsem tě to učil?“ Vždycky nakonec dosáhl svého.

Dnes už jeho hru hraji s ním a to s velkým potěšením. Hraji i mnoho jiných her, které se mi jako malé nelíbily a zlobily mě. Kupříkladu věčné dědovo dobírání, kdykoliv zjistil, že nějaký kluk se mi líbí nebo ještě lépe ... nelíbí. Tuto hru s oblibou v poslední době praktikuje nejčastěji na mé sestřenici Alence. Ta jeho škádlení bere příliš vážně a nedávno mě dokonce po dlouhém líčení zážitků s jistým chlapcem smrtelně vážným hlasem požádala: „Ale neříkej to, prosím, dědovi!“ Musela jsem se smát. Alence je čtrnáct.

Můj děda - Jiří Balajka - mluví zvláštním jazykem - jakousi směsicí češtiny se slovenštinou. Narodil se totiž ve Zlíně, kde také strávil své mládí a pozdější studia. Na lyžařském kurzu se seznámil s mojí babičkou a po svatbě se přestěhovali na babiččino rodné Slovensko. Pracoval dlouhou dobu jako vědec v oblasti výzkumu emisí a pracuje tak dodnes. Přednáší na nejrůznějších konferencích po celém světě, jeden čas dokonce přednášel i na univerzitě v Barkley, z čehož jistě i nezasvěcenec usoudí, že se jedná o velmi vzdělaného a moudrého muže. Zajímavé je ovšem, že můj děda se dokáže bavit s kýmkoliv bez ohledu na jeho věk či vzdělání. Vždy mu rozumíte a necítíte se nějakým způsobem znevýhodnění. Se stejnou chutí diskutuje se čtyřletým Oliverem o kresleném seriálu i s biskupem naší církve. Myslím, že právě dílem této schopnosti má takové množství přátel a známých po celém Slovensku, Čechách i zahraničí.

Dovoluji si ovšem tvrdit, že ještě raději než skrývání různých tvrdých předmětů pod polštář všech členů rodiny či vyptávání se náhodných kolemjdoucích, jestli nechtějí koupit zlá vnoučata, má děda vypravování o svém mládí. Valnou většinu jeho historek už jsem slyšela nejméně desetkrát, ale nemám to srdce ho odbít a ochotně tedy poslouchám o tom, jak dávali profesorce myš do třídní knihy, jak posouvali lavice, jak byl vyšetřován komunisty, protože uspořádal soutěž v jedení knedlíků, čímž okrádal pracující lid. Někdy člověk ani neví, jestli mu může věřit. Kupříkladu historku o jeho přespání na tajemném upírském hradě, kde se z jisté smrti vykoupil tím, že upírům přislíbil svá vnoučata, známe už všichni zpaměti. Občas si děda ovšem vystřelí z babičky, která mu chudinka i po tolika letech manželství na všechno skočí. Po zjištění, že děda Ondru, Lukáše nebo jiné dítě neztratil v obchodním domě, začne prohlašovat: „Jiří, tobě měkne mozek!“ Děda se však povedenému vtípku směje a nebere kárání vážně.

Aby z této charakteristiky nevyšel děda jako idealizovaný hrdina nedomyšleného románu, musím uvést i něco z jeho záporných vlastností - nepořádnost v extrémní formě. Dědovi naprosto nesejde na tom, v jakém oblečení jde na ulici, v jeho věcech je opravdu mistrovství se vyznat a babička neustále nadává, že po něm musí uklízet. Možná jsme s mamkou ten sklon k nepořádnosti zdědily právě po něm. Přesto se máma nechala nejednou slyšet, že náš děda je ten nejbáječnější chlap, jakého zná, a já s ní tiše souhlasím.

vnučka

Zprávy

Dny vděčnosti za stvoření

V průběhu září a října proběhnou opět Dny vděčnosti za stvoření. Rádi bychom vás pozvali, abyste se ve svých obcích připojili, například přednáškou, seminářem, tematicky zaměřenou bohoslužbou atd. Pro letošní rok bylo určeno téma Příroda jako zjevení. Má nám připomínat, že celá příroda, celý vesmír se svými úžasnými funkčními mechanismy jsou dílem Božím. K tomu patří i schopnost divit se, žasnout. Rádi bychom i letos oslovili děti s výzvou něco k danému tématu nakreslit. Více na www.ccsh.cz v sekci Pozvánky.

(kd)

Pozvánka do Liberce

Fara v Liberci srdečně zve v pátek 22. května od 18 h na talk show Můj šéf Jacques CUSTEAU. Hosty autora pořadu S. Kubína jsou Čechoameričan a přítel E. Zátopka Ing. Ladislav Kořán a rozhlasová legenda Karel Tejkal. Hudební vstupy: Rychnovské trio, scénář a režie: Stanislav Kubín.

(sk)

Sborový den

Náboženská obec v Novém Boru vás srdečně zve v sobotu 23. května od 11 hodin na sborový den, který se uskuteční ve společenské místnosti kostela sv. Ducha, Štursova 286, Nový Bor. Vyslechnete přednášku z českých dějin: Ferdinand I. Habsburský a Erasmus Rotterdamský. Budeme uvažovat o dávné minulosti, kdy je v Čechách zvolen českým králem Ferdinand I. Habsburský. Jak se utvářel jeho názor na svět po setkání s myšlenkami významného renesančního humanisty Erasma Desideria Rotterdamského. Také budeme pátrat po tom, jaký Erasmus skutečně byl, po čem tolik toužil, když přijal do svého jména slovo Desiderius, což latinsky znamená toužící. Budeme se zajímat o Ferdinandovo soukromí. V osmnácti letech se oženil s Annou Jagellonskou. Jak tato manželka ovlivnila jeho život? Na všechny otázky se pokusíme nalézt odpověď i ve společné diskusi. S tématem nás seznámí Mgr. Eliška Raymanová, farářka.

(rst)

Křesťanská turistická agentura Mesites
již desátý rok nabízí ubytování v apartmánech u moře v Chorvatsku za skvělé ceny!
www.mesites.cz
Využitím našich služeb současně podpoříte misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku. Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou dovolenou i dovolenou studentů a mládeže. Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!
info@mesites.cz
kata.mesites@seznam.cz
Skype: katadohnal
GSM +385915659536

Výstava loutek

Srdečně zveme na výstavu dřevěných loutek Jiřího Havelky do Galerie pod zvonem v kostele sv. Ducha, Štursova 286, Arnultovice-Nový Bor.
Vernisáž bude zahájena 23. května v 10 h zahájena hudebním vystoupením zpěvačky P. Skuhravé a kytaristy K. Raymana. Výstava potrvá do 31. července každou středu, čtvrtek, pátek od 15 do 18 hodin, v neděli vždy od 10 do 12 hodin.

(ar)

Hledáme zaměstnance

Horizont - penzion pro seniory, středisko DaM CČSH se sídlem v Praze 6, Na Vrchmezí 8/231, hledá zaměstnance na pozici pečovatelky, resp. asistentky/asistenta v denním stacionáři pro seniory. Nabízíme smysluplnou práci, stálé platové podmínky, supervizi, možnost dalšího vzdělávání.
Požadujeme: spolehlivost, trpělivost, nápaditost v přípravě programů, vzdělání v souladu se zák. 108/2006 Sb. nebo ochotu si ho doplnit.
Zájemci se mohou hlásit na tel. čísle 220 921 242 nebo e-mailem na domov-horizont@volny.cz

(mj)

Pro děti a mládež

Jediná cesta k životu

Najdete v bludišti tu správnou životní cestu?

(Řešení z minulého čísla: Čest i sláva.)

Jana Krajčiříková

Koncerty u sv. Mikuláše

*** 18. 5. – 14 h**
Benefiční koncert
*** 18. 5. – 20 h**
Bach, Händel, Mozart
Prague Brass Ensemble
Aleš Bárta – varhany
*** 19. 5. – 14 h**
Benefiční koncert
*** 19. 5. – 17 h**
Bach, Franceschini, Purcell
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka
*** 20. 5. – 17 h**
Vierne, Händel, Mozart
Hana Jonášová – soprán,
Bohumír Rabas – varhany
*** 20. 5. – 20 h**
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony Collegium
M. Volánek – trubka
*** 21. 5. – 17 h**
Bach, Caccini, Mozart
V. Trojanová – varhany,
R. Kyralová – mezosoprán,
T. Kyral – lesní roh
*** 21. 5. – 20 h**
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony Collegium
M. Volánek – trubka
*** 22. 5. – 17 h**
Bach, Händel, Mozart
Otomar Kvěch – varhany,
Václav Slivanský – flétna
*** 22. 5. – 20 h**
Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta Orchestra
M. Němcová, Y. Škvárová – alt
*** 23. 5. – 14 h**
Benefiční koncert
Vacation (Nizozemsko)
*** 23. 5. – 17 h**
Bach, Dvořák, Vivaldi
Jiřina Pokorná – varhany,
Pavel Hůla – housle
*** 23. 5. – 20 h**
Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta Orchestra
M. Němcová, Y. Škvárová – alt
*** 24. 5. – 17 h**
Mozart, Beethoven, Bizet
PRAGUE WIND QUINTET
*** 24. 5. – 20 h**
Händel, Mozart, Bach, Vivaldi,
A. Bárta – varhany,
Camerata Pragensia orchestra

Kalendarium – květen

18. 5. 1624 - Nekatoličtí duchovní byli vypovězeni císařským patentem z Čech; 12. října t. r. i z Moravy. Provedením tohoto dekretu byli pověřeni kníže Lichtenštejn a arcibiskup Arnošt Albrecht Harrach.
18. 5. 1879 – Narodil se v Křečhoři u Kolína **Gustav Frištenský** (+ 6. 4. 1957 v Litovli) – zápasník, který se pro několik generací stal symbolem - říkalo se "je silný jako Frištenský". Jako amatér neokusil plných pět let hořkost porážky. Jako profesionál slavil na 10 000 vítězství. Zápasil 40 let a vítězil ještě řadu let po své padesátce. K nezapomenutelným patří jeho urputné souboje s největším domácím soupeřem Josefem Šmejkalem, "českým Goliášem".
18. 5. 1879 - Shromáždění 63 českých poslanců odmítlo sice vstup do říšské rady (před blížícími se volbami 28. a 30. června), avšak naznačilo (za určitých okolností) možný vstup do říšského sboru. V samostatných volbách bylo zvoleno 54 českých liberálních poslanců, kteří utvořili samostatný Český klub.
18. 5. 1889 - Založena byla Poldina huť jako druhý nejvýznamnější železářský podnik na Kladensku. Zpočátku soukromý podnik byl v roce 1890 přeměněn na akciovou společnost.
18. 5. 1894 – Narodil se v Pardubicích **Adolf Benš** (+ 8. 3. 1982 v Praze) – architekt, významný představitel funkcionalismu. Proslavil se především budovou Elektrických podniků hlavního města Prahy (1928-35). Navrhl státní pavilón na mezinárodní výstavě v Lutychu (1929-31), staré letiště v Praze-Ruzyni (1932-37). Podle jeho projektů vznikaly československé pavilóny na výstavách v Ber-líně (1931), Paříži (1937) a New Yorku (1937).
18. 5. 1899 - V Praze byl J. Guthem-Jarkovským založen Český výbor pro hry olympijské. První čeští olympionici závodili na II. olympiádě v Paříži (1900, F. Janda-Suk tu získal výkonem 35,25 m druhé místo v hodu diskem).
19. 5. 1329 - Král Jan zakoupil Zhořelecko a použil poprvé státoprávní pojem "Koruna a stůl Českého království" (Corona et Mensa Regni Bohemie). Tento pojem zahrnoval jak původní území českého státu, tak i přičleněné země, včetně zahraničních lén, a to bez ohledu na státoprávní rozdíly. Jeho symbolem se stala svatováclavská koruna. Českou lenní svrchovanost přijala knížata stěnavská, olešnická, lehnická, břežská a zaháňská.
19. 5. 1899 - Ve Vídni byl publikován jednotný národní program pěti německých stran (s vyloučením všeněmců) jako návrh na řešení vnitropolitické krize v Předlitavsku. V tomto tzv. svatodušním programu byl vysloven požadavek jednotného Rakouska, byly odmítnuty české státoprávní aspirace i způsob řešení jazykových otázek cestou vládních nařízení, přičemž němčina byla pokládána za "zpravidla úřední jazyk". Čeští liberálové tento program jednoznačně odmítli cestou zvláštního prohlášení mladočeských poslanců (16. září t. r.).
20. 5. 1969 – Zemřel ve Washingtonu **Juraj Slávik** (* 28. 1. 1890 v Dobré Nive u Zvolena) - slovenský právník a československý politik, ministr vnitra v letech 1929-32. Za 2. světové války patřil k předním organizátorům zahraničního odboje. Po únoru 1948 zůstal v exilu a stal se spoluzakladatelem Rady svobodného Československa. Napsal řadu politickohistorických publikací a v roce 1955 vydal vzpomínky *Moja pamäť - živá kniha*.
21.-22. 5. 1809 - Po dvoudenním boji u vesnic Aspern a Essling u Vídně v Dolních Rakousích byl Napoleon poražen a donucen ustoupit na ostrov Lobau na Dunaji. Byla to první porážka (měla velký ohlas i v českých zemích).
21. 5. 1874 – Narodil se v Praze **Josef Mařatka** (+ 20. 4. 1937 v Praze) – sochař, z jehož oficiálních zakázek vyniká nacisty zničený pomník *Praha svým vítězným synům* (1929-32) v Praze pod Emauzy. Modeloval řadu vynikajících portrétů předních osobností české kultury.
22. 5. 1054 - Za účasti císaře Jindřicha III. byl v Quedlinburgu uzavřen mír mezi Břetislavem a Kazimírem (ukončil vzájemné spory o území na česko-polské hranici). Kazimírovi bylo odstoupeno Vratislavsko (Slezsko) za roční poplatek 500 hřiven stříbra a 30 hřiven zlata.
22. 5. 1939 - Zemřel v Brně **Jiří Mahen** (* 12. 12. 1882 v Čáslavi) - spisovatel a dramatik, který již od mládí používal řady pseudonymů. Jeho vlastní jméno bylo Antonín Vančura (Jiří Mahen vznikl počeštěním původního pseudonymu Maheu, který byl inspirován jménem hrdiny Zolova románu). Z básní je nutno připomenout sbírku *Plamínky a balady*, z prózy pak román *Kamarádi svobody*, řadu povídek a dvě knihy pohádek *Co mi liška vyprávěla, Dvanáct pohádek*. Nejvýznamnější je jeho tvorba dramatická - *Ulička odvahy, Jánošík, Mrtvé moře*. Vrcholem jsou hry *Husa na provázku* a *Nasredin čili nedokonaná pomsta*, které se přibližují avantgardnímu divadlu. Svoji životní pouť ukončil vlastní rukou zanedlouho po německé okupaci v roce 1939.
23. 5. 1854 - Pro úpravu pracovních poměrů v hornictví byl vydán horní řád, jímž byly odstraněny staré právní řády pro hornictví z dob feudalismu.
24. 5. 1859 – Narodil se v Enns u Lince **Osvald Polívka** (+ 30. 4. 1931 v Praze) – architekt, který mj. navrhl interiéry Obecního domu.
24. 5. 1934 - V prezidentských volbách byl zvolen (již počtvrté) hlavou ČSR T. G. Masaryk. Získal 327 hlasů, jeho protikandidát K. Gottwald 38 hlasů (53 lístků bylo prázdných).
24. 5. 1934 - Zemřel v Praze **František Krejčí** (* 21. 8. 1858 v Hostinném) - filosof a psycholog, vůdčí představitel českého pozitivismu. V *Pozitivní etice* (1922) odmítl nadpřirozený původ mravních norem. Mravnost podle něj vychází z uvědomění si životních podmínek, proto se dobro kryje s tím, co je životu prospěšné. Patřil i k zakladatelům novodobé české psychologie (*Psychologie I-IV*, 1902-26).

(red)

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9